

Oļegs Janovskis, Daremas universitātes (Lielbritānija) absolvents, Maskavas Valsts starptautisko attiecību institūta absolvents.

Lielbritānijas skola un universitāte. Elites audzināšanas un rekrutēšanas mehānismi.

Angļu elites darbības interpretācijā pastāv liela problēma. Ļoti bieži tas, ko jūs televīzijā dzirdat politologu, vēsturnieku un iespējamo speciālistu stāstos, cilvēkam, kurš kādu laiku pavadījis kopā ar angļu eliti, izklausās kā absolūtas muļķības. Tas ir – tam nav nekā kopīga. Tā ir kaut kādu mūsdienīgu politoloģisku vispārīgu terminu pabīdīšana zem pilnīgas neizpratnes, kas būtībā tie ir par cilvēkiem. Šo cilvēku būtība, pirmkārt, ir skolā. Lai saprastu, kāpēc angļu elite to visu dara, ir jāsaprot viņu elite un kā tā tiek veidota, bet veidota tā tiek diezgan mākslīgi.

Sākšu ar trīs vārdiem, kurus neieredz pareizie angļi. Tas ir: nauda, emocijas un patiesība. Tās ir trīs lietas, par kurām viņi negrib runāt. Tas neattiecas uz propagandu, bet uz emocijām. Runājot par naudu, ir tādi vispārēji maldi, ka angļu elite pieder pie komerciālas nācības, ka viņi visi ir individuālisti, kas dzīvo pēc Džona Stjuarta Miļļa kanoniem un sapņo tikai par naudu. Tie ir maldi. Tas attiecas tikai uz noteiktiem angļiem, kurus pilnīgi nevar attiecināt uz augstāko šķiru. *(Te ir jāsaprot, ka par pietiekamā daudzumā esošo nerunā – veselas sirds darbība nesaista uzmanību. Nauda ir ārpus elites interešu sfēras tāpēc, ka elite dzīvo naudā kā zivis dzīvo ūdenī. Ar naudu saistītu darbību pieminēšana norāda uz tās trūkumu – uz darbībām tās vairošanai, un tāpat uz to, ka ar to nodarbinātais nepieder elitei. – red.piez.)*

Es gribētu sākt ar ģeogrāfiju, jo tai Anglijā ir liela nozīme. Ir tāds sens (citās valstīs arī ir novērojams) ģeogrāfisks dalījums – ziemeļi un dienvidi – kas Anglijā nosaka praktiski visu, pat šķiru sabiedrību. Domāju, ka nevienam nav noslēpums, ka Anglija ir īsta šķiru sabiedrība un šķiriskums ir pat ģeogrāfijā. Tai skaitā, lingvistikā. Ziemeļiem un Dienvidiem vispār nav gandrīz nekā kopīga, izņemot to, ka tās ir vienas valsts daļas.

Vēsturiska atkāpe: ziemeļiem un dienvidiem ir atšķirīga kultūra, tos bija iekarojušas atšķirīgas tautas, no vienas puses (no dienvidiem) bija sakši, no otras puses bija vikings, normaņi un tas izpaužas pat šodien. Ja jūs 10 gadus mācījāties labā angļu skolā angļu valodu, pēc tam esat beiguši kādu lingvistikas institūtu, kur arī mācījāties angļu valodu, pēc tam atbraucat uz Ņūkāslu un te saprotat, ka jūs neko nesaprotat. Vispār. Principā. Nevienu vārdu. Viss ir savādāk – ritmi, valodas struktūra, iesprausti kaut kādi nesaprotami ķeltu vārdi. Tas ir – nekā kopīga. Un arī par to viņus nicina.

Šī valoda nav tīra, tā ir netīro, strādnieku un visu citu netīro cilvēku valoda. Tālāk zināma koncepcija – parādās iekšējais svešais attiecībā pret ziemeļiem. Ziemeļu identitāte tiek būvēta uz tā, ka tie nav dienvidi, bet dienvidos balstās uz to, ka tie, lūk, ir ziemeļi. Daži to pat interpretē kā iekšējā koloniālisma formu. Tas ir, dienvidu idejas kaut kādā veidā ietekmē un dominē pār ziemeļiem. Dienvidnieki apraksta ziemeļus apmēram tā: auksta zeme ar kaut kādu super-ziemeļu klimatu, kuru apdzīvo agresīvi troļļi, kas caurām dienām ēd pupu biežputru. Tajā pašā laikā dienvidos dzīvo snobiski, visus neieredzoši ļaudis. Ir jāsaprot, ka elite vienmēr ir dienvidi. Tas ir tā saucamais – The Shire – tas ir rets vārds, es viņu gandrīz nekad neesmu saticis krievu literatūrā, tas ir -šīra, tāpat Oksfordšīra utt. Bet vispār The Shire ir vispārīgs apzīmējums visai dienvidu lauku romantikai, piemēram, zirgu audzēšanai utt. Viens mans angļu draugs pateica interesantu lietu – angļi nedzīvo apdzīvotās vietās, viņi tās pārvalda. The Shire ir principā viss, ko var nosaukt par konservatīvajām idejām Anglijā.

Viss, par ko mēs runāsim – visas skolas, universitātes, visas vērtības, visa noslēgtības manieru ideoloģija – viss nāk no The Shire. Tas ir ļoti svarīgs termins. Mazliet pievērsīsimies diviem svarīgiem terminiem “Posh” un “Chav”. Abi termini attiecās uz zemākajām šķirām.

“Chav” mūsu interpretācijā ir neizglītotās masas, tās pat nav zemākās šķiras, tas ir kaut kas zemāk – tie ir marģināļi, lumpeņi, tie ir bērni tiem, kuriem Tečere ir atņēmusi visu. Šodien vienīgais viņu darbs, uz kuru viņi var cerēt, tas ir pārdot kafiju studentiem labā universitātē vai viņiem iznēsāt picu, nu un narkotikas, iespējams. Viss. Kas attiecās uz “Posh”, ar to viņi apzīmē visu, kas nav viņi. Isteblišmenta vai valdošās šķiras pārstāvis dzīvē nekad neizmantos šo vārdu. Vārds uzreiz nosaka, kam tu pieder. Principā par “Posh” var nosaukt visu – no valodas, vārdiem, apģērba līdz attiecībām. Kas attiecās uz ziemeļu un dienvidu iedalījumu, ir ļoti interesanti, kur ir ziemeļi. Eksistē trīs viedokļi, kas nosaka ģeogrāfisko šķiru raksturu. Pats izplatītākais ir tāds nacionālistisks, pietiekami lojāls ziemeļiem, tas ir: ziemeļi sākas kaut kur pie Jorkas, varbūt uz Ņūkāsas pusē. Tā ir vēsturiskā Nortambrija.

Otra, pret ziemeļniekiem mazāk lojāla attieksme: tas ir viss, kur sākas ražošana. Vispār angļu elitēs ražošana – tas ir ļoti slikti. Tas ir, ja tu strādā rūpnīcā vai tev pieder rūpnīca, vai arī tu vispār esi saistīts ar ražošanu, tad tas nav prestiži. Principā – visu, kas ir tālāk par Birmingemu, var uzskatīt par ziemeļiem. Visi, kas ir tālāk par Birmingemu, ir tādi puscilvēki. Un ir trešais – radikālais viedoklis: no Vorfordas. Kā tikko jūs izbraucat no Londonas, apmēram kā aiz Maskavas apvedceļa, tur ir rakstīts Vorforda un tālāk ziemeļi. Aiz Londonas ziemeļu robežas tālāk viss ir ziemeļi. Tātad tur ir mežoņi, kas rij pupu biežputru.

Isteblišments – tā nav elite kā tāda, isteblīšmentu nevar attiecināt uz augstāko šķiru, piemēram uz sabiedrības augstākajiem slāņiem. Tā ir augstākā vidējā šķira. Ja vispār runā par šķirām, tad to ir nevis trīs, bet piecas.

Zemākā šķira ir Chav, pēc tam vienkārši zemākā, pēc kā vidējā, vidējā augstākā un tikai tad augstākā.

Augstākā klase ir vienīgi aristokrātija, pat pret isteblīšmentu tā izturas pietiekami atturīgi, jo viņi ir augstāk par visu to. Isteblīšmentam tiek pieskaitīts praktiski viss – no pop-zvaigznes Mika Džagera līdz kaut kādam komitejas priekšsēdētājam kaut kādā labdarības organizācijā. Domāju, par šķirām īpaši runāt nav nepieciešams, visi saprot, ka tā ir šķiru sabiedrība. Tagad es paskaidrošu, kā šo šķiru var noteikt.

Pats svarīgākais, kas ir Anglijā, tiek saukts “Stiff upper lip” – tā ir jebkuru emociju apspiešana un neizrādīšana nevienā situācijā, kad varētu tikt izrādītas emocijas.

Tas ir – jūs nekad, nekādā gadījumā, vispār nekādos apstākļos nedrīkstat izpaust nevienu emociju. Tieši šī ir augstākās šķiras atšķirības zīme.

Galvenā britu elites atšķirība ir savu bērnu rituāla izsūtīšana uz skolām. Viss sākas ar šo izsūtījumu.

Agrā bērībā (6 gados) bērnus nosūta uz boarding school, kurā viņi dzīvo un neredz vecākus. Saucās Grammar School. Vecāki pamet savus bērnus kā kucēnus un viņu aprūpi, drošību, un vispār visu pilnībā atdod skolas rokās. To viņi dara, lai uzturētu un virzītu savu personisko statusu. Šis, būtībā ir vienīgais veids, kā daudziem izsisties augstākajā šķirā.

Jāņem vērā, ka gada maksa skolā ir 60 tūkstoši dolāru. Tas ir divas reizes vairāk, nekā vidēja angļa gada alga, pat trīs reizes vairāk. Tādā veidā šis rituāls pārvēršas par mēģinājumu paskaidrot, kādā veidā viena no ietekmīgākajām šķiram pasaulē nolemj, ka viņu bērniem ir apzināti jācieš, lai kļūtu par derīgiem pilsoņiem. Šīs Lielbritānijas privāto skolu sistēmas kodols ar tās fenomenālo efektivitāti bija sapratne par to, ka, ja izņem bērnu no ģimenes ļoti agrā bērībā, tad viņa emocionālās vajadzības būs ievirzītas par labu skolai, skolotājiem, klasesbiedriem un institūcijām kā tādām. Kā sekas - bērni kļūst noslēgti.

Tālāk sīkāk apskatīšu noteiktus rituālus privāto skolu uzvedības sistēmā, kas ir valdošās šķiras specifiskās neemocionalitātes iemesls.

Ja īsumā, tad britu elitē jebkura emocionalitātes izrādīšana nozīmē ievainojamības un vājuma izpausmi. Par to tiek runāts skolā jau no paša sākuma. Angļu elites pārstāvjiem šīs emocijas izrauj ar saknēm apmēram sešu gadu vecumā. Tieši šī britu elites pazīme ir noteicošā, un ir arī sekas cita veida angliskuma izpausmēm.

Kā daži jau varēja pamanīt, angļu elite visu laiku runā un visu dara divdomībās, kas patiesībā ir vistīrākā liekulība. Nekad tāds anglis nepateiks, ko viņš patiesi domā, viņš veidos kaut kādu tīklu, kurā jūs iepīs un jums būs jāmeklē tajā kaut kāda jēga (tas attiecās uz biznesu, pārrunām, politiku, vispār uz visu), bet, ko viņš ar to ir domājis, viņš jau var būt pat aizmirsis, bet jūs varēsiet par to tikai nojaust. Domāju, ka daudziem ir pazīstams Redjarda Kiplinga dzejolis "If". Vēlāk mēs redzēsim, ka nekā oriģināla tajā nav, tā ir tikai mācība skolēnam, kurš ir pirmo reizi atnācis uz skolu. Tas tiek nodots no paaudzes paaudzē, tas ir skolas iekšējais uzvedības kodekss.

Public School tā tiek sauktas ne tāpēc, ka tās ir publiskas, bet tāpēc, kad XVII gs. šīs skolas tika atvērtas, tajās laida pilsētas bērņus, lai viņi vismaz kaut ko iemācās. XIX gs. vidū sakarā ar impērijas paplašināšanas vajadzībām tas mainījās. Tagad tās saucās Independent school, bet joprojām pieņemts saukt par Public School.

Lai saprastu angļu impēriju, ir jāsaprot Anglija un tās rituāli. Mūsdienu privātā skola ir XIX gs. augstākās un vidējās augstākās šķiras savienības rezultāts. Lai attaisnotu skolas mītiskumu, viņi ir izdomājuši kodu un rituālu sistēmu, kas ir izveidojies kā sociālās kontroles līdzeklis. Pievērsiet uzmanību impērijas medaļām un formām. Indijas zvaigzne ir gandrīz identiska tām medaļām, kas tiek izsniegtas skolās (piemēra, Ītonā).

Skola ir kļuvusi par svarīgu aspektu ne tikai britiem, bet arī vietējām valdošajām šķirām. Tie, kas izbrauca uz kolonijām, tur mēģināja adaptēt savu skolas pieredzi un mācīja to kolonijā, ko var saukt par kultūras hegemoniju. **Šajā gadījumā imperiālisma galvenais sasniegums ir neuzbāzīga piekrišanas uztiēšana tiem, pār kuriem valda.** Var minēt Marksa teikto, ka intelektuālais spēks ir arī valdošais spēks.

To, ko mēs saucam par Public School, radās XIX gs. 64. gadā pēc Klarendonas komisijas. Tā bija atskaite par labākajām skolām un kuras no tām ir derīgas kolonijām. Viņi virzīja tā saukto aizsargu ideju – tā ir Platona ideja. Toreiz daudzi bija apmāti ar Platona mācībām un mēģināja tās piemērot, sadalot Anglijas iekšējo sociālo sabiedrību šķirās saskaņā ar Platona mācību. Aizsargiem nebija nekādu profesionālo prasmju, bet tieši tā bija viņu galvenā priekšrocība. No skolām ārā nāca tā sauktie "universāli", kam skolā bija iepotēta gandrīz reliģiska pārliecība par viņu pārkumu, un viņu galvenā īpašība bija tā, ka viņi vispār neņēma vērā nekādas tehniskās zinātnes. Viņi darīja visu, ko gribēja.

2.

Public School (privātskola) gāja kopsolī ar britu imperiālismu līdz pašam impērijas norietam, un ir palikuši ar to saistīti politiski jautājumi. Piemēram, Ītonas absolvents – viens no veiksmīgākajiem liberāļu premjeriem, Viljams Gledstons 90-tajā gadā ir teicis, ka viens no lielākajiem Anglijas sasniegumiem, ieskaitot pat lordu palātu, ir privāto skolu sistēma. Tās likvidēšana ir līdzvērtīga Anglijas sociālās dzīves zobu izsišanai. Tieši tāpēc 1987.gadā leiboristi izdarīja visu iespējamo, lai savās vēlēšanās kaut kādā veidā aizliegtu privātskolas, un tieši tāpēc viņi arī izgāzās.

Imperiālisms vairāk balstās uz rituāliem (*šamanisms – red.piez.*), nekā uz militāro spēku vai naudu. Visi koloniālo administratoru veiktie rituāli ir nākuši no skolu rituāliem. Principā, viņi maz ko sasniedz ar politiskiem mērķiem. Var apgalvot, ka sociopolitiskajam racionālismam nav nekā kopīga ar Angliju. **Veicamo darbību izvērtēšana, robežu sadale – tas nav par viņiem.** Ir tikai simbolisms un rituāli. (*"Trampistu" un "klintoniešu" cīņa ASV ir divu šamanisku tradīciju, rituālu sistēmu, divu maģiju, divu šamanisko prakšu cīņa kādu redzam anglosakšu sabiedrības atklāsmē – "Harija Potera" grāmatās. – red.piez.*)

Diezgan interesants fenomens ir "Old Boys". Principā tas nozīmē divpadsmit vadošo privātskolu absolventus. Tieši privātskolu tradīciju emocionālās nokrāsas ietekmēja impēriju, un **tam bija mazs sakars ar domāšanu** ģeopolitiskā griezumā. Tiešām, kā gan vēl var

organizēt pašu lielāko impēriju pasaulē, kura valda pār 420 miljoniem cilvēku, tai pašā laikā, Indijas administrācijā nodarbinot ap 1000 cilvēkiem. Kā to panākt? **Tikai ar rituālām praksēm. Tādā veidā impēriju vadīja niecīga cilvēku grupa**, kurā bija absolūta lojalitāte vienam pret otru (*tumšā hierarhija – red.piez.*). Pēc 1919.gada gandrīz visi, kas bija impērijas hierarhijā, bija mācījušies privātskolās. Impērijai bija vajadzīgi pārliecināti funkcionāri, uz kuriem varēja paļauties.

1919.gadā koloniju pārraudzības ministrija personāla atlasēs administratīvajiem amatiem pilnībā atteicās no sludinājumu un starpniecības izmantošanas un sāka atlasīt tikai tādus kandidātus, ko bija ieteikuši privātskolu skolotāji vai direktori, kā arī Kembridžas, Oksfordas un citu universitāšu (kas neatradās Londonā) pasniedzēji vai vadība. **Tagad praktiski visa Britu impērijas vadība bija savstarpēji saistīta elite, kur visi visus pazina, visi bija mācījušies kopā, visi sveicinājās, visiem bija specifiska valoda, visi vienādi jokoja, visi nēsāja vienādas kaklasaites. Tie bija vieni un tie paši cilvēki, viņi pat izskatījās vienādi.** Nevienš angļis neuzskatīja par savādu, ka skolas gadi ietekmēja koloniālās administrācijas organizāciju tādās attālās vietās, ka Arābija, Indija vai Birma. Valda uzskats, ka visi lēmumi tiek pieņemti racionāli, balstoties uz atskaitēm un rūpīgu analīzi. Bet patiesībā tie balstījās uz skolas gadu atmiņām un kaut kādām dīvainām, no bērnības nākošām puīšu attiecību lietām. Daudzi Britu impērijas lēmumi bija kā atbildes reakcijas uz stihiski notiekošām krīzēm. Nebija stratēģijas, kā vadīt impēriju, un tas viss atgādināja regbija spēli. Kā rakstīja viens no pētniekiem, privātskolas iemācīja skolēniem dzīves valodu. Arābu valstis tam ir lielisks piemērs.

Bija tāda skola, kā Kliftona. Tās vairāk nav, tai bija 400 gadu, to aizvēra, jo vairums skolotāju tajā bija pedofili. Visi to lieliski zina, tajā mācījās 7 no maniem draugiem.

Tā kā koloniju, kurās viņiem bija kaut kā jāadaptējas, pārvaldniekiem bija ļoti skumīgi, tad viņi salīdzināja savu skolas vidi ar valsti, kuru pārvaldīja. Kliftona vienmēr tika salīdzināta ar Kuveitu, Marlboro skola tika salīdzināta ar Madrasu, Vinčestera – ar Indijas ziemeļrietumiem.

Vispraktiskākā lieta, ko dod britu skola ir tas, ka visi, kas tur ir bijuši, tagad nodarbojas ar to, ar ko viņiem, izpildot vecāku norādījumus, ir jānodarbojas. Jau sākotnēji viņu liktenis bija nolemts. Pēc absolvēšanas viņiem ir vesels **profesionālu tīkls dažādās sfērās** (tā sauktais Old Boys Network), pie kuriem viņi var vērsties. Viņu skolas kaklasaite, viņu skolas nozīmīte ir sociālais filtrs, un vienlaicīgi **šāds tīkls veido šķiru sabiedrību** un šķiru kā tādu, un nostiprina tās turpināšanu (*noslēgtā kasta – red.piez.*). Kaut gan 2016.gada pētījumā secināts, ka tā dēļ, ka meitenes ir sākušas apmeklēt šīs skolas, ir apstājusies privātskolu absolventu ietekmes izaugsme, un viss ir pārvirzījies uz pilsētas skolām, kurās ir zemāks izglītības līmenis.

Britu privātskolu dzīve ir ļoti specifiska īpaši hierarhiskas, vīrišķīgas, cietsirdīgas, homēriskas sabiedrības pieredze. Domāju, ka nevienam nav ilūziju par psiholoģiskiem efektiem, kurus tāda sabiedrība var radīt. Viens no sociologiem apraksta privātskolu absolventus, kā tādus, kas dodas dzīvē ar labi attīstītiem ķermeņiem, lieliski attīstītiem prātiem un absolūti neattīstītām sirdīm. Britānijā ir atsevišķa, labi apmaksāta psihoterapeitu kategorija, kas specializējas uz tā saukto “Boarding School Syndrome”. Viņi specializējas uz privātskolu absolventu problēmām. Šis stāvoklis izpaužas, kad privātskolas absolvents, mēģinot pārdzīvot savu agrīno šķiršanos ar ģimeni (nesaņemot nekādus paskaidrojumus par to), normālo attiecību, mīlestības un rūpju atmosfēras zaudējumu, sāk veidot aizsargreakcijas, kuras izpaužas kā pieaugošas skumjas, kas noved pie dažādu paš aizsardzības stratēģiju attīstīšanas. Šo aizsardzību spilgtākie piemēri ir ekstremāla modrība un vērīgums, kā arī personības dubultošanās “slepenajā” un “publiskajā” sevī. Kā spilgtākais šī sindroma piemērs ir “Kembridžas piecinieks”. Filbijs tika novērtēts par to, ka varēja dzīvot divas dzīves vienlaicīgi, un neviens nevarēja saprast, kura no tām ir īstā. Vairums pazīstamu angļu izlūku

bija augstāko šķiru pārstāvji, kas labi veica savu darbu, pateicoties mācai slēpt savus nodomus un motīvus. Privātās skolas audzina ne tikai ideālus džentelmeņus, bet, acīmredzot, arī spieģus.

Apmācība privātskolā, kurā elites ar mērķi izveidot superbritu, atrauj savus bērnus no visa ir process, kas būtu tīkams dažādiem eigēnikas mīļotājiem. Daži vācu zinātnieki, kas ir pētījuši privātskolas 20.gs sākumā, ir atzinuši, ka uz doto brīdi britu privātskolas ir visveiksmīgākais eigēnikas projekts vēsturē. Ideja, kas valda privātskolā, ir kristietiskais maskulīnisms. Šo īpašību cenšas ieaudzināt skolas pārstāvjos. Skolas absolventa ideāls ir džentelmenis, kas iemieso sevī maskulīno kristietību. Tā ir britu skolās līdz sešdesmitajiem gadiem dominējoša ļoti vīrišķīga anglikānisma versija. Vienas no prestižākās skolas vadītājiem ir teicis (nav saprotams, viņš jokoja vai nē), ka Jēzus būtu diezgan labs mūsu skolas skolnieks, un viņš noteikti, pārstāvot mūsu skolu, piedalītos airēšanas sacensībās.

Interesantas grāmatas par privātskolām autors, Alekss Rentons, min gadījumu, kurā 13 gadīgs skolnieks apmāca jauniņo. Tas notiek 1980-tajos gados. Šeit ir līdzība ar Kiplinga dzejoļa "If" rindām. Viņš saka jauniņajam: "Mēģini nerunāt pārāk skaļi vai ar trīcošu balsi, nekad neraudi, jo nekādā gadījumā tu nedrīksti izskatīties kā bērns, nekad, dzirdi, nekad nespēlē kastaņu sišanas spēli (Conker) un nekad neesi pārāk uzstājīgs – tas padara tevi ievainojamu, nekad neizrādi patiesu entuziasmu, tas tevi padara atvērtu kritikai, uzvedies ikdienišķi, vienkārši nedod nevienam iespēju parādīt, ka tu esi labāks, bet vairāk par visu turi taisnu muguru." Šī pamācība ir kā kods jeb šifrs, kas bija pieņemts un pārņemts arī uz pieaugušo dzīvi. Šim jauniņajam bija paveicies – viņam par šīm lietām izstāstīja. Tiem, kurus pazīstu es, šīs lietas neviens neizstāstīja. Viņiem nācās pašiem to mācīties, saprast, viņus sita, par viņiem ņirgājās, un tikai pēc tam tas viss kaut kādā veidā pats atnāca. Neraudāt un neizrādīt nekādas emocijas ir svarīgākais, un, kad runa iet par valdošo šķiru raksturojumu, šis emocionālās attīstības trūkums un savaldīšanās ir nācījas galvenais atribūts.

Ir tāda skola, kā Vinčestera. Tā ir viena no divām pilnvērtīgām pansijām, kurā mācās tikai zēni. "Manners make the man" – manieres veido cilvēku. Tas izskaidro visu anģļu izglītības būtību. Manieres kopā ar pieklājību un gaumi ir vīgu (partija "Whigs") dominējošā ideoloģija, un šīs ideoloģijas augstākais attīstības punkts bija karalienes Viktorijas valdīšanas laikā, kad šīs skolas tika radītas. Praktiski visam jaunajam un vecajam konservatīvismam un visai "Shire" kultūras pamatā ir manieres. Tāpat tas ir pierādījums komerciālo aprindu efektivitātei – džentelmeņi viens otru nepiemānīs un loģiski, ka šī ideoloģija ir pārgājusi arī uz skolas vidi, kur ir jāizveido īstens džentelmenis. Tiek uzskatīts, ka jebkurā situācijā visbriesmīgākais, kas var notikt – tā ir "sejas pazaudēšana". Tu vari darīt jebko, bet tev nav tiesību "pazaudēt seju". Tāpēc britu skola vispirms saviem skolēniem iepotē absolūtu pašpārliecinātību un to, ka anģlim ir tiesības uz jebko, tai skaitā, izkāpt uz jebkuras zemes. Tikai tā. Ja atceramies Borisa Džonsona vizīti uz Krieviju, kad viņš, neskatoties uz diplomātisko etiķeti, pateica Lavrovam, lai tas neskatoties kabatās pakar viņa mēteli. Viņa jokā Lavrovam bija doma par to, vai tas nav ielīdis ar savām rokām Džonsona mēteļa kabatās (*atradis tur nozagtos galda piederumus*). Tā ir standarta lieta, viņš vienkārši atnāca un parādīja, "kurš te ir baltais cilvēks". Ņemot vērā, ka Boriss Džonsons ir viens no šīs klases pārstāvju spilgtākajiem piemēriem, tas priekš viņa ir normāli. Viņš ir izgājis visus elles riņķus, lai pierādītu, ka viņš ir elites pārstāvis.

Character Building (rakstura veidošana) – par to stāsta visu skolu vadītāji saviem audzēkņiem. Ar to nodarbojās skolā. Tas ir manieru un džentelmeņa ārēja izskata ieaudzināšanas process. Kas attiecās uz impērijas administrāciju, tad šis skolisms bija kā mentālā vingrošana, kura ļāva virsniekiem pārvarēt noteiktas problēmas bez vēršanās pēc padoma pie speciālistiem. Vai tas ir juridisks, militārs vai ekonomisks jautājums – tam nebija nekādas nozīmes. Es pats visu atrisināšu, nav problēmu. Tieši ar šo vēsturnieki saista

kolosālos virsnieku sastāva zaudējumus Pirmajā pasaules karā. Viņi vienkārši darīja, ko gribēja, un viņus nogalināja.

Tā radās ticība tam, ka impēriju var vadīt un veidot kā privātskolu. Skolā pēc skolotāja galvenais ir vecākais skolnieks. Pēdējās klases skolnieks pieskata kopmītnes, kurās dzīvo pārējie skolnieki, viņam ir tiesības uzlikt sodus, atstāt skolnieku sestdienā un likt viņam uzrakstīt frāzi latīņu valodā 500 reizes, viņš var piemērot jebkādu disciplinārus sodus. Vecākās klases skolniekam ir atļauts staigāt dažādās vietās. Piemēram, pa universitātes zālāju nedrīkst staigāt neviens, izņemot vecākās klases skolēnus. Jaunākās klases skolēni nēsā grāmatas, iznēsā desertus, viņi ģērbjas noteiktas krāsas kreklos, bet tikai vecākās klases skolnieks drīkst nēsāt baltu kreklu (*Druīdisma kultūras aizguvumu atblāzma – red. piez.*). Un daudzi citi sīkumi, pat jārūnā viņiem ir citādi. Tagad šis tas ir mainījies, bet agrāk jaunākās klases skolnieks faktiski bija absolūts vergs.

3.

Vissvarīgākā lieta ir skolas kaklasaite (*piederības zīme tāpat kā ordeņi, žetoni, piemiņas zīmes - medaļas, pīrsingi un tetovējumi. – red. piez.*). Tas ir visšausmīgākais talismans. Vai esat lasījis par Gaju Bērdžiju, kurš visu mūžu nekad nenoņēma savu Ītonas kaklasaiti? Viņš izskatījās diezgan nejēdzīgi - apģērbam vienmēr bija ēdiena tauku traipi, no viņa nāca ķiploku smārda un alkohola dvakas maisījums, bet viņš vienmēr sev līdz nēsāja Ītonas kaklasaiti, un tieši tas viņam atvēra jebkuras durvis. Tur pastāv neapgāžama pārliecība, ka The Old Boys ir labākais, kas ir angļu raksturā. Pie viņiem svarīgākais, ko tu vari izdarīt, labākais, ko tu vari izdarīt pēc šīs skolas absolvēšanas, ir uzvilkt kaklasaiti. Izskaidrojot visu anglišķo, skolas rituāliem vispār ir ļoti liela nozīme.

Skolas dzīvē, kā Viktorijas laikmetā, tā arī šodien funkcionē vesela kodu un rituālu, simbolu un pat totēmu sistēma, sākot ar pašiem nenozīmīgākajiem, piemēram, skolas uzvalka krāsas vai materiāli, nozīmītes, šalles un beidzot ar zeķu krāsu. Tas viss viņu dzīves gaitā vēl šodien nes arī koloniju administratoru ideoloģiju. Būtībā, viņi no skolas laikiem paliek bērni. Ir vesela krāsu un atribūtu hierarhija, ko atsevišķi cilvēki drīkst nēsāt, bet citi cilvēki nedrīkst. Ītonā pat vārdi skan savādāk.

Simbolu pielietošanas manieru sistēma joprojām paliek nemainīga. Tiem, kas mācījās 19.gs. beigās, un tiem, kas mācās tagad – tajā nekas nav mainījies. Ir interesants piemērs. Kad britu politiskais sūtnis dienēja Kuveitā, viņš katru dienu 55 grādu karstumā, vakariņās ejot, uzvilka siltu smokingu. Un, pat ja viņš vakariņojo viens pats vai ar sievu, viņš vienalga ģērbās smokingā. Tāpat kā baltā uzvalkā un kurpēs ģērbies anglis, ienācis absolūtos džungļos, neizrādīs savu bēdīgo stāvokli. Saprotams, ka viņam ir ļoti sāpīgi un nepatīkami, bet viņš tomēr vienalga to darīja. (*Viņš nezina, kā vēl citādi rīkoties, nav gatavots reālajai dzīvei, nespēj uztvert realitāti. Tieši tāpat kā Francijas elites skolu absolvents Makrons. – red.piez.*)

Tāpat skolās ir (*šamaniska – red. piez.*) talismanu un totēmu sistēma, balvu un apbalvojuma rakstu un kaut kādu mums mazsvarīgu lietu īpašā nozīme. Vienīgo lietu, ko Filbijs, tāpat kā pārējie no Kembridžas piecinieka, paņēma līdzī, bija kaklasaite. Filbijs paņēma līdzī Vestminsteras kaklasaiti, pārējie paņēma Ītonas kaklasaiti. Tas ir obligāti. Pati kaklasaites nēsāšana nozīmēja ne tikai to, ka ir veikts iniciācijas un iesvētīšanas rituāls iekļūšanai šajā sabiedrībā, tā nozīmēja arī ciešu draudzības saišu esamību, izcilības un piederības simbolu. Skolā radās pārliecība, ka kaklasaites nēsāšana nozīmē to, ka vīrietim ir jānodzīvo dzīve, valkājot savas jauneklības simbolu. Var nojaust, kādas sekas šāda pārliecība atstāj uz psihi.

Lingvistiskais aspekts. Augot un nostiprinoties skolu prestižam un ietekmei, skolas mēģināja attīstīt savus īpašos dialektus (*jaunvalodas kolonijās – red. piez.*). Skolā runāja īpašā dialektā. Jaunatnākušajam skolēnam bija uzreiz jāzina, kas skolā notiek. **Ja viņš to nezina,**

tad viņš tika piekauts. (*Te cilvēki brīnās, kāpēc mūsu skolās zeļ vardarbība... – red. piez.*) Tas, kādas ir dažādu sporta komandu krāsas vai specifiskās galotnes kaut kādos nosaukumos ir pats svarīgākais, kas viņam ir jāiemācās (*kompetenču izglītība – red. piez.*). Pēc tam 10 gadus viņš mācīsies grieķu un latīņu valodu, bet sākumā ir jāiemācās krāsas. Tikai 1950-tajos gados latīņu valodu un klasiku izņēma no pamata mācību priekšmetiem. Līdz 50-tajam gadam visu laiku mācījās latīņu un grieķu valodas (*tas ir – apguva mitoloģiju – mitoloģisko domāšanu. – red. piez.*). Visam pārējam nebija nekādas nozīmes. Lords Sesils stāstīja, ka viņš esot 12 gadus mācījies latīņu valodu, **viņam** tas neko nav devis, toties viņš ir lords Sesils.

Ļoti svarīgs ir akcents - tas ir šķiras identifikators. Šo ļaužu runa ir ļoti specifiska, ļoti lēna, ļoti samtaina, nesteidzīga, pārpārēm tiek izmantoti vārdi no citām šķirām nezināmas literatūras. **Jēga ir tāda, lai** runāto nesaprastu citu šķiru cilvēki, bet **saprastu tikai savējie.** Kārtējais sociālais filtrs.

Group cohesion – burtiski tā ir grupas saliedētība. **Skolas pamatuzdevums nav zināšanu vai skolēnu turpmākajā karjerā derīgas praktiskās informācijas sniegšana. Skolas pamatuzdevums ir trenēt skolēnus kā vienu noteiktu kliku** (*kompetenču izglītība – red. piez.*). Viņiem vienkārši ir jābūt vienam veseram. Kad runā par “visiem zināmo britu individuālismu”, **par personas brīvību un individuālo pieeju – tās ir pilnīgas mulķības.** Tā ir pilnīgi apspiesta. Tā ir viena grupa, absolūti monolīta, vienādi domājoša, viņi izskatās vienādi. Tādi pūlī uzreiz redzami. Tas ir apkārt skraidošos troļļos pietiekami masīvs labi runājošs gara auguma gaišmatis. Vidējās šķiras, protams, ar neticamām pūlēm cenšas atdot savus bērnus privātskolās, bet tas viņiem nedod nekādas tiesības ieiet augstākajā šķirā. Vienīgais, ko viņi (*tāpat kā koloniju – arī Latvijas iznīreļi politikā un tām atvēlētajā biznesā – red. piez.*) saņem – **viņi ir elites otrais ešelons, viņiem tāpat māca patriotismu, komandas garu, lidera spējas un pats galvenais – pareizo runas un ģērbšanās veidu.** Tas ir svarīgāk par visu pārējo. Tādā veidā grupu saliedētības konstruēšanai bieži tiek piemērotas dabiskās uzvedības pārtraukšanas, sociālās mācības, identitātes, pārliecības un pašcieņas formēšanas metodes.

Skola savās tiesībās ir “visu vīriešu māte”. Daudzi privātskolu skolnieki saka, ka skola ir kļuvusi par viņu ģimeni. Visiem augstāko šķiru pārstāvjiem ir jāiemācās pēc viena programmas, viņiem visiem ir jābūt džentelmeņiem.

Šajā sakarā ir interesanta baznīca. Praktiski visi privātskolu skolēni katru dienu apmeklē baznīcu. Tagad laiki ir mainījušies – tur ir daudz musulmaņu, ļoti daudz ķīniešu, bet tas nevienu nesatrauc, tāpat viņiem ir jāiet uz baznīcu - sēdi, klausies, bet labāk dziedī, skaitī lūgšanas. Nevienu neinteresē, kas tu esi, tev jādara viss tāpat kā pārējiem. Pēc tam vari pārnākt mājās, tur veikt savus rituālus, bet, ja kāds to ieraudzīs, tad sodīs. **Par kaut kādu toleranci, protams, nav vērts runāt.**

“Rugby” vienlaicīgi nozīmē vairākās lietas. Pirmkārt, tā, protams, ir skola Rugby school – viena no vecākajām skolām Anglijā, kurā bija izaudzēti 30-40% visas britu militārās elites. **Otrkārt, tā ir tur izdomāta sporta spēle. Un visbeidzot, tā ir impērijas administratora uzvedība.** Kāds sociologs saka, ka komandas sports bija un ir to sociālo vērtību, uz kurām balstās privātskolu sistēma, rituāla simbolizācija. **Būtībā, angļu uzvedība kolonijās ir regbija spēle. Un vispār – viņu politika ir regbija spēle.** Atlētisms un atlētisma kults ir viens no trim svarīgākajiem viņu izglītības balstiem. Vēl jo vairāk – tas ir svarīgākais, tā ir balva. Viņu morāle, reliģija, veselība, šķiras pašapziņa un sports britu privātskolās vienmēr attīstījās kopā, un atlētisma kultam tur ir maz kopīga ar to, kā mēs saprotam sportiskumu un sporta sasniegumus individuālā sportā – tam tur nav nekādas nozīmes. Ticība, ka atlētiem piemīt morālais pārkums, ir gājusi roku rokā ar specifisku britu pārliecību, ka gods un drosme ir daudz svarīgāki par sasniegumiem, bet spēle ir svarīgāka par uzvaru. Nevajag sevišķi uztraukties par uzvaru. Ja neuztrauksies par uzvaru, tieši tāpēc arī uzvarēsi. Bija interesants gadījums ar kāda gubernatora māju. Pūlis nodedzināja viņa māju tāpēc, ka

domāja, ka viņš ir noskaņots par labu turkiem. Mājā viņam sadega daudz vērtību, antikvariāts, gleznas, uzvalki - viss, kas bija. Bet vienīgais, kā viņam bija žēl, tā bija maza čārtera skolā iegūta balva par labu Homēra dzejas lasījumu. Vēlāk visos savos memuāros viņš rakstīja: “tas bija visšausmīgākais zaudējums manā dzīvē tāpēc, ka to nevar atjaunot”.

Levy – tas arī attiecas uz hierarhiju skolā. Franciski tas nozīmē: pacelties vai vecākais. Par Levy skolā sauc vecāko klašu skolēnus. Katrai klasei ir savs īpašais nosaukums. Levy ir uzraugs, kas izlemj visu. Koledžā, kur dzīvo 200-300 bērni, ir tikai galvenais pasniedzējs, kurš tur vienkārši guļ, bet visu uzrauga vecākās klases skolēns. Ne visi kļūst par uzraugiem. Viņam ir jābūt mūzikas un sporta sacensību uzvarētājam.

Superiority and Seniority – tas ir pārkums un augstākā pakāpe. Rituālu un skolā izveidotās sistēmas sekas noved pie tā, ka skolēnam ir izveidojusies pastāvīga pārkuma sajūta jebkurā situācijā, un tas viņam dod priekšrocības attiecībās ar vietējiem iedzīvotājiem. Atkal par Džonsona vizīti uz Krieviju – ja skatāmies, kā viņš uzvedās, tad tā ir klasiska koloniālā administrātoru uzvedība un tur nekā nevar padarīt. Kad cilvēki saka, ka viņš ir kaut kāds stulbs un nesmuks, slikti ģērbjas, tad paskatieties, kā ģērbās 50-tajos gados. Viņš ir tāds, kāds viņš ir un tur nekā nepadarīsi. **Tāpēc ir jāsaprot, ar ko mēs runājam.**

Britiem ir cieša pārliecība, ka viņi var pēc savas patikas apmeklēt vai dzīvot jebkurā no valstīm. Viņi var iet, kur vēlas, **visa pasaule ir viņu īpašums**, un skolas ir tādas pašas sevi atražojošas hierarhiskas sistēmas, kurās galvenie virzīšanas līdzekļi vispirms ir cieši iepīti (“caurvijas” – red. piez.) pakļaušanā un pazemošanā. Tas, ka vecākās klases skolēnam ir savs vārds un nosaukums, parāda to, ka tev pastāvīgi kādam ir jāpakļaujas, tu nekad neaizej ārpus tā.

Kad tu absolvē skolu (ja tu mācies labā skolā), tu neej uz Londonas universitāti.

Londona - tas ir pazemojoši, Londonā tu būsi sajaukts ar ārzemniekiem, tu būsi ar pilsētas liberālo elīti, tu mācīsies visādas nesmukas nepareizas lietas, kā matemātiku un ekonomiku vai finanses, nedod Dievs, biznesu vai varbūt tiesības. To nedrīkst darīt. Aizejot no skolas, tu atgriezies tajā pašā skolā, tikai plašākā kontekstā – universitātē. Savā atmosfērā universitāte nekādā veidā neatšķiras. Katrs otrais, ko tu satiec uz universitātes ielas, ir kāds tavas skolas, klases, grupas biedrs vai kāds no kaimiņu skolas. Kā stāsta studenti, tad pastāvīgi katru gadu, katru dienu, katru sekundi notiek tāda viegla smadzeņu skalošana – izglītības iestādes pārstāvja pienākums ir tev iegalvot, ka tu esi labāks nekā pārējie: “Tu esi īstā elite, tev ne par ko nav jā rūpējas, tu iziesi, tu pratīsi darīt visu, ko vien vēlies, un vari darīt visu, ko vēlies.”

Viens no Ītonas audzēkņiem apraksta, ka pēc tās pabeigšanas viņš ir izgājis ar sajūtu, ka var sev atrast pielietojumu jebkurā virzienā. Skolā viņš nodarbojās ar mūziku, mācījās oratora mākslu un obligāti sportoja. Sporta nodarbības aizņēma lielāko laika daļu. Visā studējošajā Anglijā, neatkarīgi no tā, kur atrodaties, ir trešdiena - sporta diena. Trešdienā ir maz mācību stundu, noteikti jāiet spēlēt regbijs, airēt vai lēkt ar zirgu. Tev trešdienā kaut kas ir jā dara. Obligāti sports, bez tam, katru dienu arī ir sports. Privātskolā vidēji dienā ir plus mīnus 10 mācību stundas, - trīs stundas, pusdienas, matčs, trīs stundas, matčs, pusdienas. Un pēc tam latīņu valoda. Pēc tā skolēns patiešām iziet un domā, ka viņš ir par visiem labākais, ka viņš ir gatavs visam, ka viņam vispār nav nekādu problēmu. (*I un II pasaules karš pierādīja tā iluzorumu.* – red. piez.)

Viņu vislielākais trūkums ir tas, ka ienācēji skatās uz angļiem, bet angļi nekad viņus nepieņems. Pat, ja no 7 gadu vecuma viņi ir kopā mācījušies, viņi visu dzīvi ir sarunājušies, viņi ir izgājuši cauri visām labākajām skolām, labākajām universitātēm, tad angļi pēc tam iziet un saka: “atvaino, tu esi tā kā jaunākais draugs, bet ir normālie draugi.”

Atmosfēra skolā un universitātē ļoti atšķiras no krieviski runājošās pasaules. Skolotājs var mācīt vēsturi skolā un nākamajā dienā braukt pasniegt vēsturi Kembridžā. Vienā no skolām ekonomiku pasniedz bijušais finanšu ministrs. Tiesības pasniedz augstākās tiesas

pārstāvji. Tie ir profesionāļi savās jomās. *(Tomēr netiek apspriests, kādi bijuši ministra darbības rezultāti, viņa partijas ideoloģija vieta “vecajos zēnos”, tāpat kā neviens nejautā cik godprātīgi un taisnīgi, kompetenti tiesnesis anglosakšu precedentu tiesībās piemeklējis sev vajadzīgo precedentu, vai kā vēsture tiek piemērota “vecu zēnu” vajadzībām. – red. piez.)* Tas nav vienkārši parasts skolotājs. Galarezultātā rodas pārliecība par to, ka dodiet man jebkuru uzdevumu un es to atrisināšu. Tā tas bija Viktorijas laikmetā, tā tas ir palicis vēl šodien. *(Kompetenču izglītība - ilūzijās balstīta pašpārliecība. – red. piez.)*

4.

Trīs apzīmējumi: Oxbridge, Doxbridge, London - izskadro angļu izglītības būtību. Oxbridge ir Oksforda un Kembridža – divas galvenās universitātes. Doxbridge – tas ir nedaudz smieklīgāk. „D” nozīmē Darema. 13.gs. Darema bija ziemeļu reliģiskais centrs, primārā bija reliģiskā izglītība. Tādā veidā Nortumbrijas ziemeļos radās konkurents Oksfordai un Kembridžai, un tās viņu likvidēja. Daremu izdevās atjaunot tikai 19.gs vidū. No tā brīža Daremai ir trešās universitātes komplekss, viņi cenšās veikt dažādus kopīgus projektus.

Un vēl ir trešā lieta – Londona. Uz Londonu neviens negrib braukt mācīties. Uz Londonu brauc krievi, ķīnieši. Uz Londonu brauc visi, izņemot angļus. Ja anglis brauc mācīties uz Londonu, tad visdrīzāk viņš ir kāds izstumtais vai nodarbojas ar kaut ko ļoti dīvainu, piemēram, ar krievu pasaules izpēti. Tie ir populāri kursi angļiem: tur var par Jeļcinu parunāt, „perestroika”, balalaika, nu, angļu standarta tēmas.

Universitātē izglītības funkcija ir mazsvarīga. Galvenā ir sociālā funkcija – dažādu skolu absolventu reintegrācija vienā vietā. Dažādu skolu absolventi iepazīstās un veido jau citas savas mazās privātās skolas uz universitātes koledžu bāzes. Ja skolas laikā viņi visi tika dalīti pa mājām, kurā katrā dzīvoja pa simts cilvēkiem, tad universitātē viņi dalās pa koledžām, kur katra koledža nodarbojas ar kaut ko savu. Piemēram, Kembridžā ir Pembrokas koledža, kuras vadībā ir visi bijušie angļu specdienestu MI5 un MI6 vadītāji. Ja gribat uzzināt, kā sokas izlūku sabiedrībai, jūs ejat uz Pembrokas koledžas vasaras kursiem, un uzzinat, kas tur notiek. Ja gribat mācīties vēsturi, tad uz Piterhausu. Visi zina, kurp iet.

Ja Londonā vai kaut kādās citās lielās universitātēs, piemēram kā Birmingemā vai Mančestrā jūs iesiet uz lekcijām un liksiet eksāmenus, tad Doxbridge universitātēs 90% laika jūs rakstīsiet esejas. Jūs rakstāt esejas, nākat pie pasniedzēja, kurš nodarbojas tieši ar jums, kas atbild par jums un jūsu nākotni. Visdrīzāk viņš ir kādreiz mācījies tajā pašā skolā, kurā mācījāties jūs, viņam par jums jau ir pastāstījis jūsu skolotājs, jūs esat no vienas šķiras, jūs viens otru saprotat. Katru nedēļu jūs atnākat pie viņa, viņš jums pasniedz personiski, vai varbūt diviem audzēkņiem vienlaikus. (Daremā Skotijā maksimums 7-8 cilvēki var būt klāt vienlaikus.) Viņš jums izstāsta tēmu, jūs izstāstat viņam savu redzējumu, un par katru tēmu jūs rakstāt 2000 vārdu eseju ar atsaucēm. Tas ir pastāvīgs pētnieciskais darbs. Pēc tam ir eksāmens un tā arī ir eseja ar atsaucēm. Es, piemēram, testu neesmu redzējis ne reizi.

Bez tam, tāpat kā eksistē universitāšu hierarhija, tā ir arī mācību priekšmetu hierarhija. Prestiži ir nodarboties ar vēsturi, teoloģiju, piemēram, pētīt viduslaiku angļu ieročus kaut kādā ciematā, vai vēl kaut kādas dīvainas lietas. Apmēram šajā līmenī ir arī filosofija un dažādas klasiskās zinātnes. Zemāk ir politoloģija, mūsdienu vēsture. Pašā apakšā atrodās viss, kas attiecās uz naudu. Tā ir komercija, ekonomika. Piemēram, Rugby school absolventi saka, ka būtu dīvaini, ja viņi mācītos ekonomiku un nodarbotos ar regbiju, tā kā viņu koledža saucās Rugby un visi te mācās vēsturi un kara mākslu.

Cilvēki, kuri mācās universitātē, nemeklē darbu, viņiem ir nodarbošanās, viņi ar kaut ko nodarbojās, bet tam nav nekāda sakara ar viņu izglītību. Kad banka „Goldman Sachs” pieņem darbā cilvēkus, viņi nepieņem matemātiķus vai no citām eksaktajām zinātnēm. Viņi pieņem ģeogrāfus, teologus. Tas liekas savādi. Kāpēc bankai vajadzīgs teologs *(vervēt,*

apvārdot Cilvēkus, nezinot savas darbības īstos mērķus augstākstāvošo valdībā, fanātiski kalpot naudai – red.piez.)? Bet, acīmredzot, kaut kāda iemesla dēļ ir vajadzīgs.

Neskatoties uz to, ka, vēstures fakultātēm ir jābūt stingri ideoloģizētām (ak, “šausmīgie padomju laiki” – red.piez.) tur var runāt, ko gribi, bet jāraksta ir tikai tas, kas ir pareizi.

Tāpat kā skolās, tāpat arī universitātēs viss ir balstīts uz biedrībām. Eksistē slēgtas slepenas biedrības. Oksfordā ir pašu bagātāko un ietekmīgāko slepenā biedrība. Vienā gadā tur bija Boriss Džonsons, Osborns un Kamerons. Viņi bija arī vienā gadā Ītonā, pēc tam vienā gadā viņi pārgāja uz Oksfordu, un vienā gadā iestājās pašā prestižākajā klubā. Šis klubs ir pazīstams ar to, ka viņi labi ģērbjas, ievēro manieres, atbrauc uz dārgāko restorānu, sagrauj un nodedzina to, un, par to visu samaksājot, aiziet prom. Tur masveidā plūst dārgākie vīni, viņi dara visu, kas ienāk prātā, bet viņi pilnībā iznīcina šo iestādi. Tā ir viņu tradīcija – sagraut un nodedzināt jebko.

Viņiem ir dīvainas nodarbes, kā piemēram, pirms gadiem pieciem bija skanāds ap Kameronu (bijušais bitu premjers), kad viņš kopojās ar beigtas cūkas galvu, tā bija daļa no Kamerona iniciācijas šajā biedrībā. (“Pussy riot” iniciācijas orgijai tika izmantotas vistas lielveikala plaukta, bet viņus tomēr Anglijā tāpēc pieņēma kā savējos. – red.piez.) Kādam ir jāēd kāpuri, kādam ir kaut kas jādara ar fekālijām – absolūti dīvainas lietas. Bet tas obligāti ir jādara. Mums vienā no koledžām bija jāsavāc visas koledžas teritorijā esošās alkohola atliekas, jāsavāc viss kopā, plus katrs, kurš vēlās, var tur kaut ko pievienot, un viss tas ir jāizdzer. Ņemot vērā šķiru, tam nav nekāda sakara ar pazemojumu. Vienkārši tas ir jāizdara. Tev ir jāpakļaujas, lai kļūtu par kaut kā kopīga daļu. Visi to dara. Ir arī citi dīvaini rituāli, piemēram, “galvaskauss un kauli” – tas viss nāk no turienes.

Union Society, būtībā ir debašu klubs, uz kuriem protams vienmēr ir jāģērbj smokings. Tu atnāc uz debašu klubu (tas izskatās gandrīz tāpat kā parlaments), bļauj, sit ar kājām, kliedz, dari, kas ienāk prātā, bet pēc tā visa izej ārā un piedzeries (TV “sarunu šovs” – red.piez.). Piedzeršanās notiek ar tiem, ar ko kopā esi mācījies. Ar ārzemniekiem tu nedzer, īpaši ar krieviem. Kontaktēties ar krieviem ir ļoti nepareizi.

Jauns jēdziens „No platform” – students nedrīkst runāt to, ko viņš vēlas pateikt. Ir pulbiskās debates, kurās tiek atbalstīta vārda brīvība, bet nedrīkst runāt seksiskas lietas, bet seksiskas lietas ir apmēram visas lietas, ko tu vēlies pateikt (nu apmēram kā “krustpunktos” – red.piez.). Daremas universitātē tika aizliegta visos klubos un bāros spēlēta dziesma. Bet kāda feministu apvienība (interesanti, ka feministu apvienības galva bija normālas orientācijas puisis) paziņoja, ka šo dziesmu ir jāaizliedz visā universitātē (un ja universitātē aizliedz, tad visa pilsēta arī aizliedz) (ak, “baismīgā padomju cenzūra” – red.piez.). Piemēram, ja Daremas universitātē pasaka, ka pilsētas centrā nebūs Makdonalda, tad neviens no biznesmeņiem nav tiesīgs atvērt Makdonaldu pilsētas centrā, jo visu vada universitātē (ak, “šausmīgais padomju totalitārisms – red.piez.). Un tā viņi aizliedza dziesmu, kurā, kā viņiem likās, cilvēks, kas izpilda šo dziesmu, kaut kādā nepieņemamā veidā apraksta savu romantisko pieeju meitenei. Un bija strīds, kas ilga četras dienas, kurā strīdējās par to, kādā veidā tas ir jāaizliedz. No platform – tas nozīmē, ka nedod izteikties. Mančesteras institūtā bija interesants gadījums, kad bija „Freedom of Speech and Society” – tas ir, par vārda brīvību un viņus visus atbalstīja, jo viņiem ir vārda brīvība. Kad bija uzbrukums Šarli Ebdo, un viņi uzstādīja Šarli Ebdo plakātu. Pie viņiem piegāja cilvēks ar melnu plakātu un aizsedza viņu plakātu – tāda viņiem ir vārda brīvība.

Tas pat ir ar krievu kopienu. Ir oficiālā ķīniešu kopiena, oficiālā indiešu kopiena, rumāņu, ungāru oficiālās kopienas. Bet kad tiek jautāts, vai drīkst dibināt oficiālo krievu kopienu, tad viņi atbild: nē, tas ir ļoti agresīvi, nevajag, tu vari aizskart cilvēkus, nosauc to par krievvalodīgo kopienu, jo krievu – tā ir agresīva politika un krievi provocē iekšējos etniskos konfliktus, un tas tā bija jau vēl pirms Krimas

notikumiem. Tā ir tāda standarta lieta. Attieksme pret krieviem universitātes vidē ir tāda, ka, tad visu var novelt uz to. Ja tev nav argumentu, tu vienkārši saki: tu taču esi krievs, jums tā ir pieņemts, tu taču esi barbari. (T.Mejas taktika Breksita sarunās ar ES – red.piez.) Tā tur ir normāla situācija. (Ak, “šausmīgie padomju meli” – red.piez.)

“Town and Gown” – attiecās uz tām pilsētām, kurās ir universitāte, un tā ir pilsētu veidojoša iestāde. Tas attiecās arī uz skolām. Gandrīz visas elitārās skolas atrodas pietiekami labklājīgās vietās, bet tās apjož pilnīgi džungļi. Ja iziesiet no skolas, tad jūs ieskaus noziedzība, bandītisms un narkotikas. Tas tiek darīts speciāli, lai tie, kas mācās skolās, savā vienīgajā brīvdienā sestdienā, izejot uz ielas un redzot, kāda izskatās apkārtējā pasaule, ātri atgrieztos atpakaļ skolā. Tas pats ir universitātēs. Piemēram Daremas universitātē: 14000 studentu, 10000 personāla darbinieku, kopā 25000, pašā pilsētā 65000. Attieksmē pret vietējiem iedzīvotājiem ir pilnīga nevērība. (Ak, “šausmīgie padomju laiki” – red.piez.) Ja paveiksies, tad pret viņiem būs attieksme kā pret mēbeli, tas jau būs labi. Ja vietējais iedzīvotājs mirs, gulēs uz zemes, tad viņam paies garām un nepievērsīs uzmanību. 40000 iedzīvotāju ir apkalpojošais personāls, tie mazgā, novāc, piegādā picu. Attieksme pret viņiem ir sliktāka, nekā pret visiem pārējiem. Sākumā tas pārsteidz. (*Vēlāk brauc uz Rīgu un čurā uz pieminēti. – red.piez.*)

Un pēdējais. Ītonieši sagribēja satikties ar Putinu, un pēc mēneša satikās. Tāpēc, ka viņi var. To es pārrunāju ar vienu no tiem puisiem. Viņš raksta: es uzrakstīju 1000 e-pastus, 1000 ziņas, bet vienu dienu pie mums atnāca Tihons (Putina garīgais tēvs) un teica: jūs esat malači, piedāvāju draudzēties. Bet viņi saka: priekš kam mums draudzēties, labāk iepazīstiniet mūs ar Putinu. Tihons viņiem saka: labi, es jūs iepazīstināšu. Pēc mēneša viņi satikās ar Putinu. Ir interesanti, kā viņi to aprakstīja. Zem tikšanās fotogrāfijas, kas izvietota sociālajos tīklos, ir rakstīts: tusējam ar bračku Vladu. Viņi satikās ar Putinu, pēc tam atbrauca mājās un ierakstīja Feisbukā vienu ziņu: lieliska satikšanās, normāls puisis, tiesa gan mazs augumā. Un viss. Esmu pārliecināts, ja viņi vēlreiz gribēs satikties, tad viņi nekādas problēmas neizjutīs.

Beigas.

Avots: https://www.youtube.com/watch?time_continue=346&v=i3WHkjylgS4